

Ζωές σε αντίθετη κατεύθυνση

Η γραφή της Ερως Σωτηροπούλου σαν κάμερα καταγράφει όσα προσπερνούμε σ' αυτή την πόλη

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Μια Λόμπα θυέλλης κρεμόταν στην πρόσοψη ενός μαγαζιού μέσα στη στοά. Τα ρολά ήταν κατεβαμένα, βαμμένα με μπογιές και μαύρα γράμματα. Δίπλα υπήρχε ένα οικείο φραγμένο με καλάμια και μετά ένα παλιό ξενοδοχείο. Μια μικρή φουφού έκαιγε μπροστά στη σκά-



Οι προσωπικές αναζητήσεις της *Εύα* και οι ιστορίες που συναντάει είναι δύο παράλληλες διαδρομές.

λα του ξενοδοχείου. Κάποιος στεκόταν εκεί χωρίς να φωτίζεται. Η σκιά του διαγραφόταν στον τοίχο σαν σθνομένο γκράφιτι».

Τέτοιες περιγραφές θα βρει πολλές ο αναγνώστης στο νέο μυθιστόρημα της Ερως Σωτηροπούλου «*Εύα*» (εκδ. Πατάκης). Με περιγραφές ανάλογες ή πιο αιχμηρές, πάντοτε ρεαλιστικές και μαζί ποιητικές-όπως έχουμε συνθιβάσει να είναι το πεζογραφικό ύφος της Ερως Σωτηροπούλου-, επιλέγει να παρακολουθήσει την κίνηση μιας νέας γυναίκας στους δρόμους της πίσω όλης της Αθήνας. Στους δρόμους που είναι λεροί, σκοτεινοί, γεμάτοι οργανικά σκουπίδια ή απλώς ανθρώπινα ράκη. Για την ακρίβεια επιλέγει



Μία από τις συνηθισμένες σκηνές που συμβαίνουν στην πίσω όψη της Αθήνας.

να δείξει ακριβώς τις δύο όψεις αυτής της πόλης, τις δύο ακραίες όψεις της.

Η *Εύα* επιστρέφει στο σπίτι της μετά το χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν. Κουβαλώντας εικόνες μιας Αθήνας φωτεινής, την αίσθηση ευφορίας που πουλιέται ακριβά και τα άγχη της προσωπικής της ζωής. Βρίσκεται ό-

μως τυχαία σε μια περιοχή της πόλης που δεν την γνωρίζει, αλλά δεν την φοβίζει κιόλας. Σ' αυτούς τους δρόμους, τις στοές, τα σκοτεινά και βρόμικα σοκάκια συναντά περίεργους ανθρώπους και τελείως διαφορετικές συμπεριφορές. Ένας κόσμος άγνωστος στην ίδια της την πόλη. Ζωές που την κάνουν

να σκεφτεί διαφορετικά τη δική της «τακτοποιημένη» μέχρι τώρα ζωή. «Το φανάρι έγινε πράσινο. Ο μελαχρινός άντρας χάρισε ακόμα γύρω του με τη σασκούλα στο μπράτσο. Φαινόταν εργάτης, ίσως ξένος. Τα χνότα του ανέβαιναν σαν στήλη στον παγωμένο αέρα. Όταν η *Εύα* ξανακοίταξε είχε καθίσει

σ' ένα παγκάκι. Άνοιξε τη σασκούλα και πήρε ένα καρό μαντίλι που το έστρωσε δίπλα του. Υστερα έβγαλε κάτι άσπρο τυλιγμένο σε χαρτοπετσέτα. Ήταν μια πίτα γύρος. Άρχισε να τρώει αργά. Κάθε τόσο έσκυβε και σκούπιζε το στόμα του με την άκρη του μαντιλιού. Υπήρχε τόση σοβαρότητα, τόση αξιοπρέπεια σε κάθε μουσική. Όταν τελείωσε, διπλώσε το μαντίλι στα τέσσερα και το έβαλε πάλι στη σασκούλα. Εφυγε περπατώντας σύρριζα στο δρόμο. Τα αυτοκίνητα έτρεχαν στην αντίθετη κατεύθυνση».

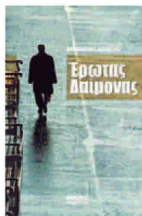
Κάπως έτσι κινείται και η πρόοδος της Ερως Σωτηροπούλου, η *Εύα*. Αντίθετα με την έως τότε ζωή της, αντίθετα με τον «φυσιολογικό» ρυθμό της πόλης, αντίθετα με όσα πιστεύετε, με όσα ήξερε, με όσα έβλεπε γύρω της.

Σαν ντοκιμαντέρ

Το βιβλίο της Ερως Σωτηροπούλου είναι στιγμές που η αφήγησή της μοιάζει με ντοκιμαντέρ και η γραφή της με μια κάμερα που καταγράφει όσα προσπερνούμε σε κάποιους από τους δρόμους αυτής της πόλης. «Ο δρόμος μπροστά της σχημάτιζε πέταλο και κατέληγε σε αδιέξοδο, στην πρόσοψη ενός μαγαζιού. Ολα 1 ευρώ, έγγραφο το χαρτόνι που ήταν κολημένο με σελοτέιπ στο τζάμι. Το εμπόρευμα δεν φαινόταν. Δεξιά από την είσοδο υπήρχε ένα πλαστικό πάτω με κροκέτες γάτας κι ένα μπουλ με πρασινοποιημένο νερό. Γύρισε προς τα πίσω και βρέθηκε σ' ένα ανοιχτό πεταμένο τούβλο και σιδερικά».

Οι προσωπικές αναζητήσεις της *Εύα* και οι ιστορίες που συναντάει σ' αυτή την απρόσμενη περιπέλησή της είναι δύο παράλληλες διαδρομές. Όπως ακριβώς παράλληλες, χωρίς να συναντιούνται δηλαδή, είναι και οι ζωές των δύο, των τριών, των πολλών κόσμων που ζουν πλέον στην ίδια πόλη. Συχνά δεν συναντιούνται ποτέ. Συνήθως η μία διαδρομή φροντίζει να αποφύγει την άλλη. Η Λογοτεχνία της Ερως Σωτηροπούλου τις ακολουθεί και τις καταγράφει. Χωρίς σχόλια.

Η συλλογή του Σαββάτου



1 Ερωτας Δαιμονίας του Δημοσθένη Δαββέτα
 εκδ. Εμπειρία Εκδοτική
 Ένα μυθιστόρημα που «πατρύει» πολλές λογοτεχνικά είδη. Θέμα του ο δαιμόνιος και έρωτας και η διαρκής διμυστική περιπέληση που προκαλεί. Ηρωίδες του ο Αγγελος, που χωρίζεται από μια νεότερη του σύντροφο.



2 Σύναψις Τρίμηνη επιθεώρηση
 Στο τέλος φιλοξενείται αφιέρωμα στον Κλώντ Λεβί Στροκ, άρθρο για το κομμάτι των ψυχοθετικών και κριτικών για την πορεία της ψυχοθετικής με ταυροθύμησης στη χώρα μας. Τέλος, αφιέρωμα για τις αρχαίες ελληνικές ρίζες της ψυχοπαθολογίας.



3 Το καλό και το κακό στην τέχνη και το δικαίο του Βασιλείου Μαρκεζίνης
 εκδ. Λιβάνης
 Ένα διεπιστημονικό δοκίμιο που εξετάζει την τέχνη παράλληλα με το δικαίο και καταγράφει πώς προσεγγίζουν το «καλό» και το «κακό».